

KELLY ORAM

CINDER
&
ELLA

Lang en gelukkig?

DE FONTEIN

Voor Karie, omdat dit boek toch echt jouw schuld is.

Met mijn ogen op halfelf en mijn hoofd op de armleuning lag ik languit op de chique bank naar de laptop op mijn schoot te staren. Het was al laat en de woorden op het scherm werden wazig. Ik was blijkbaar slaperiger dan ik dacht, want ik schrok toen mijn instant messenger pingde.

Cinder458: Ik mis je.

Ik proestte het uit. Wat een mafkees. Ik kon het niet laten hoofdschuddend een antwoord te tikken.

EllaTheRealHero: Ha! Sukkel.

Cinder458: Ik meen het.

EllaTheRealHero: Dan ben je een nog grotere sukkel.

Cinder458: Nee, dan ben ik een echte romanticus. Wat ben je toch ook irritant.

EllaTheRealHero: En jij bent ontzettend irritant. Laat me met rust. Ik ben bezig.

Cinder458: Maar ik mis je. Ik heb je nodig.
Nu.

Een hand begon mijn in een sok gestoken voet voorzichtig te kietelen, dus gluurde ik over mijn laptop heen en snoof geërgerd

naar de man die aan de andere kant van de bank op zijn telefoon zat te tikken. ‘Ik meen het, Brian,’ gromde ik. ‘Ik heb morgen al staatsexamen. Je had gezegd dat ik in alle rust zou kunnen studeren als ik langskwam. Tot nu toe heb ik nog niet veel geleerd.’

‘Je hebt al twee oefenexamens gehaald. Wat moet je dan nog leren?’

Brian had er genoeg van dat ik hem negeerde. Hij griste de laptop van mijn schoot en zette hem op de salontafel. Mijn hartslag schoot omhoog toen hij over de bank naar me toe kroop, waarbij hij rekening hield met mijn beschadigde benen vol littekens. Hij had die blik weer in zijn ogen, die ene waardoor vrouwen over de hele wereld in hun fantasie zijn kinderen kregen.

Ik kon nog steeds niet geloven dat hij van alle vrouwen op aarde mij had uitgekozen om die blik toe te werpen. We waren nu al een week lang officieel een stel en regelmatig besefte ik zomaar ineens dat ik met de lekkerste filmster van het land aan het daten was. Vooral op dit soort momenten, wanneer hij me probeerde te laten smelten met die smeulende blik in zijn ogen.

Hij stopte een paar centimeter voor mijn gezicht. Dat lange, gespierde, volmaakte lichaam van hem hing boven het mijne en hij wachtte op toestemming om op me neer te zakken. Hij wachtte gewoon. De spanning steeg zonder dat hij me aanraakte.

Huiverend hapte ik naar adem. Mijn hoofd tolde en hij zette al mijn zintuigen op scherp. De hitte van zijn lichaam verwarmde me. Zijn parfum – een subtiele, kruidige, muskusachtige geur – drong tot me door toen ik inademde en hitste mijn hormonen op alsof het daarvoor ontworpen was. Het heette waarschijnlijk *Eau de Wellust*. ‘Brian, kom op. Ik meen het.’

‘Ellamara,’ fluisterde hij zachtjes. Gevaarlijk. ‘Laat die toets toch lekker zitten en kus me.’

Meer had ik niet nodig. Die man kende mijn zwakke plekken. Kreunend sloeg ik mijn armen om zijn nek en trok zijn hoofd naar me toe. Hij was er klaar voor. Vol passie raakten onze monden elkaar en hij zoende me intens. Het was alsof hij dit al zijn hele leven wilde doen en niet alleen de afgelopen paar uur.

‘Het is eigenlijk niet eerlijk als je je luisterboekstem tegen me gebruikt,’ zei ik ademloos zodra hij stopte met zoenen.

Hij grijnsde tegen mijn mond aan. ‘Weet ik.’ Zijn hoofd ging naar de zijkant van mijn gezicht en zijn lippen vonden iets anders om te kwellen: het zachte plekje met de gevoelige huid net achter mijn oor. ‘Waarom denk je dat ik die gebruikt heb?’

Mijn ogen draaiden weg en ik begroef mijn vingers in zijn donzige donkere haren. Brian vatte dat op als toestemming om ons gezoen in een complete vrijpartij te veranderen. Hij liet zijn lichaam boven op het mijne zakken en ging een beetje schuin liggen zodat hij mijn tengere, kwetsbare lijf niet plette met zijn gewicht. Ik snakte bijna naar adem, zowel van genot als van angst.

Zijn harde spieren die van top tot teen tegen me aan drukten en zijn handen die over mijn kleren dwaalden waren iets wat ik nog nooit had meegemaakt. We waren nog maar één week aan het daten, maar ik had er een week lang behoorlijk tegen opgezien om intiem te worden. Voor het ongeluk had ik nog nooit een serieuze relatie gehad, en daarna... Nou ja... Ik was gewoon bang geweest om te daten. Als de dood zelfs.

Een paar minuten lang onderdrukte ik mijn zenuwen en gaf ik mijn verlangens vrij spel. Brian voelde zo goed, en hoe gespannen ik ook was, ik hunkerde net zo naar hem als hij naar mij. Hij verschoof onze lichamen, zorgde ervoor dat we comfortabel op de bank lagen, die ineens veel te klein aanvoelde, en ik raakte zijn borst aan.

Ik had zijn prachtige, Oscar-waardige borst een paar keer

eerder aangeraakt. Ik had mijn handen ertegenaan gelegd terwijl hij me vasthield en zoende, maar ik had nog nooit echt op onderzoek uit kunnen gaan. Aangewakkerd door hartstocht en niet in staat om helder na te denken, trok ik mijn vingers over zijn buikspieren en voelde elke afzonderlijke spier, hard en scherp omlijnd.

Ik huiverde opnieuw. Hij was gewoon perfect.

Volgens mij vond Brian het fijn dat ik hem aanraakte, want hij hield even op, alsof hij verbaasd was. En toen ineens knapte er iets in hem. Hij vond mijn mond weer en verslond me met een vurige kus.

Mijn hart bonsde en mijn ademhaling werd moeizaam, maar op de allerfijnste manier. Mijn vingers gingen naar de zoom van zijn shirt en gleden onder de stof. Toen ik zijn gloeiend hete huid voelde, kwam ik weer bij zinnen. Verrast slaakte ik een gillette en bewoog niet meer.

Brian gromde als antwoord. ‘Ja, Ella. Doe maar. Leg je handen op me. Ik wil dat je me aanraakt.’

Ik wilde wel. Meer dan wat dan ook, maar ik aarzelde, verwonderd en een beetje in verlegenheid gebracht door wat hij zei. Zijn woorden waren meer een wanhopige vraag dan een bevel geweest, maar ze waren zo direct. Brian had veel meer ervaring op het gebied van daten. We scheelden maar drie jaar, maar soms voelde het alsof het er wel twintig waren. Iedere keer als we wat intiemer werden, voelde ik me een onschuldige schoolmeisje dat met een echt volwassen vent uitging.

Toen ik niet reageerde, trok Brian zijn shirt uit over zijn hoofd. Hij legde zijn grote, sterke hand op die van mij en bracht mijn bevende vingers naar zijn lichaam, waar hij ze op zijn buik uitspreidde. Deze keer huiverden we allebei.

Zijn huid, zo zacht en tegelijkertijd zo hard, was bloedheet onder mijn aanraking. Het was net alsof hij in brand stond, en

daardoor ontvlamde ik ook bijna. Ik gooide mijn verlegenheid overboord. Ik streelde hem, probeerde elke centimeter van zijn buik, borst en schouders te ontdekken.

Ik drukte mijn lippen tegen zijn nek en gleed zomaar naar zijn blote schouder, met mijn armen om zijn rug. Zijn hele lichaam verstrakte en met een diep gegrom drukte hij me tegen zich aan, waarbij hij een stuk minder voorzichtig met me was dan hij ooit was geweest.

Zijn handen glipten onder mijn shirt en dwaalden over mijn lichaam, maar toen zijn vingers over mijn littekens gleden, werd mijn verlangen geblust alsof ik in een ijskoud meer was gevallen. Snakkend naar adem krabbelde ik overeind en Brian ging ogenblikkelijk achterover zitten om me ruimte te geven. Zijn ogen boorden zich bezorgd in de mijne. ‘Heb ik je pijn gedaan?’

Mijn wangen waren rood van schaamte. ‘Nee.’

‘Wat was er dan...’ Zijn stem stierf weg terwijl hij het raadsel oploste. ‘Je littekens?’

Ik ademde diep in en beet op mijn lip.

Brian nam mijn beschadigde hand in de zijne en wreef met zijn duim over de bovenkant. ‘Jouw littekens horen bij je, en ik hou van elk stukje van jou.’ Hij hield zijn duim doodstil en keek met een onderzoekende blik in mijn ogen. ‘Dat geloof je toch wel?’

‘Natuurlijk geloof ik je. Ik ben gewoon...’ Mijn keel werd dichtgeknepen en mijn ogen begonnen te branden. Ik baalde ervan dat dit me dwarszat. Dat zou het niet moeten doen. Ik wist dat de littekens hem niets konden schelen. Dat wist ik. Maar het kon mij wél wat schelen. Zijn lichaam was gaaf en prachtig. Het mijne was dat... niet.

‘Ella,’ zei Brian schor. Zijn stem zat zo vol emotie dat die diepe, rommelende klank waarvan ik smolt was verdwenen, maar deze nieuwe, gespannen stem was net zo overdonderend.

Hij kneep in mijn hand. ‘Ik hou zo veel van je.’

Hij had die woorden deze week al vaak gezegd en iedere keer barstte mijn hart bijna uit elkaar. Met al die heftige emoties van ons kreeg ik er nu bijna tranen van in mijn ogen. Het afgelopen jaar had ik alleen maar gedacht dat er nooit meer iemand van me zou houden. Brian had al honderden keren laten zien dat mijn onzekerheid onterecht was. ‘Ik hou ook van jou,’ fluisterde ik, waarna ik de rauwe emoties die me verstikten wegslikte.

Brian stopte een losse pluk haar achter mijn oor en streelde daarbij tegelijkertijd mijn huid. ‘Jij bent de mooiste vrouw die ik ooit heb leren kennen. Blijf vannacht bij me, dan zal ik je elke minuut, totdat ik je ’s ochtends weer naar huis breng, laten zien hoe mooi je bent. Elke. Minuut. Ik beloof het.’

Hij was weer bezig met dat smeulende-blik-gedoe. Het verlangen in zijn ogen zou de meeste vrouwen laten smelten, maar ik werd er plotseling bang van. ‘Het spijt me.’ Ik schudde mijn hoofd, maar zo langzaam dat hij niet zou kunnen raden hoe erg ik in paniek was. ‘Daar ben ik nog niet klaar voor.’

Brian keek dwars door mijn dunne laagje kalmte heen en leunde naar achteren. De begeerte verdween langzaam uit zijn ogen. ‘Oké.’

Hij ging er niet tegenin. Hij legde zich er gewoon bij neer dat ik op de rem was gaan staan. Hij was de perfectste man ter wereld. Mijn hart liep over van liefde, maar tegelijkertijd werd ik verpletterd door schuldgevoelens. Zo erg zelfs dat ik behoefte had om het uit te leggen. ‘Het komt niet alleen door de littekens.’

Tot mijn verbazing begon Brian te grinniken. ‘Ja, dat zie ik.’

Mijn schuldgevoel ging door zijn vrolijkheid in rook op, maar mijn schaamte werd drie keer zo erg. Ik verborg mijn gloeiende gezicht achter mijn handen en zakte kreunend achterover op de bank. Brian kende geen medelijden. Zijn gegrinnik ging over in een echte lach.

Tussen mijn vingers door keek ik hem nijdig aan. ‘Zit je me nou serieus uit te lachen? Je wordt bedankt, eikel.’

Hij trok mijn handen bij mijn gezicht vandaan en ik mepte tegen zijn arm. Hij ving mijn hand en grijnsde naar me, zijn ogen glinsterend van plezier. ‘Wat? Ik vind dit zó schattig.’

Dat was nogal moeilijk te geloven. Ik ging weer rechtop zitten en wierp hem mijn uitdagendste blik toe – die ene die ik bewaarde voor als we over boeken en films discussieerden. ‘Ik ben nog niet klaar om met je naar bed te gaan en jij vindt dat “schattig”?’

Brian rolde met zijn ogen, maar bleef grijnzen. ‘Ella, ik ken jou. Ik weet dat je nog nooit serieus met iemand hebt gedatet. Ik weet dat je grootouders zeer streng katholiek waren en dat je moeder als de dood was dat je op een te jonge leeftijd al met jongens zou omgaan.’

‘Ja, en nu weet ik ook waarom,’ mopperde ik. Aangezien ik een ongewenst, onvoorzien ongelukje was waardoor mijn ouders acht jaar lang ruzie hadden gehad, was mijn moeders paranoia volkomen logisch. Helaas was ik daardoor in een onervaren preuts tutje veranderd en misschien zelfs wel een beetje bang voor seks geworden.

‘Wat de reden ook is,’ zei Brian en zijn speelse glimlach werd ernstig, ‘ik weet dat dit allemaal nieuw voor je is. Ja, ik had gehoopt dat je vannacht zou blijven – ik moest het proberen – maar het verbaast me niets dat je me afwees.’

‘En dat vind je echt oké?’ Ik beet weer op mijn lip; de onzekerheid baande zich een weg door mijn gedachten. ‘Ik weet dat je dat niet gewend bent.’

Hoofdschuddend schonk Brian me een wrange glimlach. ‘Jij lijkt helemaal niet op wat ik gewend ben. Dat is precies waarom ik zo van je hou en dat weet je.’

‘Ja, maar –’

‘Niks “Ja, maar”. Je hoeft je niet zo opgelaten te voelen. Ik vind dat ik de grootste geluksvogel ter wereld ben omdat ik een vrouw ben tegengekomen die van mij houdt en niet van de filmster. Ik ga zoiets bijzonders niet verknallen door jou te dwingen iets te doen waar je nog niet klaar voor bent. Beloofd.’

Zijn woorden klonken zo romantisch. Hij was echt geweldig en begripvol en hij steunde me. En dus moest ik zo nodig de sfeer verpesten door met een onaangenaam gesnuif te gaan lachen. ‘Dat klonk een beetje te perfect. Ik hoop echt dat het geen tekst uit een van je films was.’

De afgelopen week had ik één ding wel geleerd over mezelf: hoe gek ik ook op sentimentele romantiek in films en boeken was, in het echt kon ik er niet tegen als het om mij draaide. Ik vond het geweldig, ik kon alleen amper geloven dat ik het verdiende. Ik was geen prinses op het witte doek. Ik was niet de hoofdpersoon in een roman. Ik was gewoon een normaal meisje met een miljoen gebreken, te veel emotionele bagage en een gebroken lichaam.

Brian zuchtte. ‘Ella, vandaag of morgen ga je leren hoe je een compliment in ontvangst moet nemen.’

Gapend ging hij staan en hij rekte zich uit. Hij had nog steeds geen shirt aan en als ik zo zag hoe zijn spieren onder zijn goudgebruinde huid opzwellen en weer ontspanden, kreeg ik spijt dat ik de stemming had verpest. Mijn ogen schoten naar zijn gezicht toen hij zijn keel schraapte. Hij wierp me een verwaande grijns toe, die ik schaapachtig beantwoordde. ‘Sorry. Ik maak even misbruik van deze gratis voorstelling. De meeste meiden moeten betalen voor dit uitzicht.’

Brian trok een wenkbrauw omhoog. ‘Wie zei dat deze voorstelling gratis was?’ Hij maakte een geintje, maar zijn toon werd al gauw serieus en zijn glimlach verdween. ‘Er hangt nogal een prijskaartje aan mijn vriendin zijn.’

Hij maakte geen grapje. De afgelopen week was een gekkenhuis geweest. Heel de wereld was geobsedeerd door Cinder en Ella. We hadden alleen rust in huis, in alle beslotenheid. En aangezien bij mijn huis een lastige familie inbegrepen was die ons nogal vaak aangaapte – en daarbovenop ook nog eens een lading vrienden van mijn stiefzussen die allemaal Brian hoopten te zien – hadden we de meeste tijd samen bij hem thuis verscholen gezeten.

‘Je bent het waard,’ verzekerde ik hem en mijn armen gleden om zijn middel. Hij drukte me stevig tegen zich aan en ik genoot van het gevoel van zijn blote borst tegen mijn wang.

‘Ik hoop dat je er nog steeds zo over denkt als de nieuwigheid eraf is.’

Mijn hart brak toen ik de bezorgdheid en onzekerheid in zijn stem hoorde. ‘Ik zal er altijd zo over denken,’ beloofde ik. Daarna, om de sfeer weer te verhogen, streelde ik met mijn vingers over zijn buik en zei: ‘Vooral als je zulke spieren hebt.’

Brians ogen lichtten op van verlangen. Hij gromde instemmend en liet tevreden zijn mond op de mijne zakken. ‘Dus je houdt van me om mijn lichaam? Niet om mijn hersenen? Of mijn gevoel voor humor? Of mijn innemende persoonlijkheid?’

‘Mmm. Nee. Alleen om je lichaam.’ Ik liet mijn handen over zijn buik omhooglijden en sloeg ze om zijn nek. ‘En misschien omdat je zo lekker zoent.’

‘Misschien?’

Hij klonk oprecht gekwetst, maar hij was dan ook acteur, dus moest hij wel geloofwaardig overkomen. Toch wist ik dat hij me probeerde te bewerken, dus haalde ik mijn schouders op. ‘Ehm... Het zou ook om je geld kunnen zijn, denk ik. Het is lastig om te zeggen waar het ’m in zit.’

Brian snoof, maar deed geen moeite om met een bijdehand antwoord te komen. Onze avond samen was bijna ten einde

en hij bracht de tijd blijkbaar liever zoenend dan plagend door. Ik gaf hem zijn zin tot de wekker op mijn telefoon afgang. We zuchtten allebei. ‘Tijd voor deze Cinderella om naar huis te gaan.’

Brian trok zijn shirt weer aan – jammer, maar vermoedelijk wel noodzakelijk als hij me naar huis wilde brengen. Hij gaf me mijn wandelstok en pakte zijn portemonnee en sleutels. ‘Weet je,’ zei hij toen we naar zijn garage liepen, ‘ik weet bijna zeker dat Prince Charming aan het eind van de film zijn Cinderella mag houden.’

Ik moest lachen terwijl hij me zijn auto in hielp. Toen hij achter het stuur zat, zei ik: ‘Ik weet bijna zeker dat Cinderella geen overbezorgde vader had met wie ze zich probeerde te verzoenen.’

Brian liet zijn nek kraken en greep het stuur steviger beet. ‘Jouw vader verdient het respect niet dat hij van jou krijgt.’

Ik onderdrukte de neiging om te zuchten terwijl hij de poort opendeed en de slingerende, smalle weg langs de canyon op reed waaraan hij woonde. De sfeer tussen Brian en mijn vader was flink gespannen. De dag na de première had mijn vader Brian na laten trekken. Ik heb het dan nog niet eens over de walgelijke inbreuk op zijn privacy, maar het enige wat mijn vader kon schelen was dat er een soort patroon in de resultaten te ontdekken viel: vrouwen.

Natuurlijk was mijn vader niet al te enthousiast bij het idee dat zo’n beruchte playboy de date van zijn dochter was. Brian vond echter dat mijn vader geen recht van spreken had wat mij betrof. Twee dominante mannen in de hand houden bleek nogal lastig.

‘Nog even en je hoeft je daar geen zorgen meer om te maken.’ Ik klopte op Brians hand. ‘Na Kerstmis ga je me helpen verhuizen. Dan hoef ik me alleen nog aan de regels van Vivians

vaders te houden.’ Ik giechelde bij de gedachte dat zij me zouden vertellen hoe laat ik thuis moest zijn. ‘Als ik zie hoe gek Steffan en Glen op je zijn, betwijfel ik of het ze iets kan schelen hoe laat je me thuisbrengt.’

Brian sloeg Mulholland in en reed snel langs de top van de heuvelrug naar de naastgelegen canyon die mijn vader en Jennifer thuis noemden. Het was ongelooflijk als je bedacht dat ik al die maanden amper vijf kilometer van Brian af had gewoond en het nooit had geweten.

‘Stel dat ik je nou eens níet naar huis breng?’ vroeg Brian.

‘Hoe bedoel je?’

Hij keek me snel aan voordat hij zijn blik weer op de donkere, kronkelende weg richtte. Hij had zijn wenkbrauwen in een diepe frons getrokken en zijn been wipte nerveus op en neer. ‘Ik bedoel, als ik je help verhuizen, stel dat ik je spullen naar mijn huis breng in plaats van naar dat van Vivian?’

Stelde hij nou net voor dat ik bij hem zou kunnen intrekken? Ik moest lachen, maar mijn gelach stierf snel weg. Toen het duidelijk werd dat hij geen grapje maakte, viel mijn mond open. ‘Meen je dat nou?’

Hij draaide mijn vaders smalle oprijlaan in en stopte voor de poort van mijn huis, maar hij deed zijn raam niet open om de beveiligingscode in te tikken. In plaats daarvan draaide hij zich naar mij toe. ‘Laat me even uitpraten.’

‘Uitpraten? Brian, je hebt me zojuist gevraagd om bij je in te trekken. We zijn net een week samen!’

‘Ik ben al drie jaar lang verliefd op je, Ella. We zijn méér dan een stelletje dat elkaar net een week kent.’

Ik deed mijn mond open om tegengas te geven, maar ik wist niet wat ik moest zeggen. Ik ging voor een frons. ‘Nee. Dat kan ik niet. Dat slaat nergens op.’

Brian schudde zijn hoofd. ‘Het is niet alleen dat ik je graag bij me heb. Als je echt bij je vader weggaat, dan moet je op z’n minst overwegen om bij mij te komen wonen. Als je nog niet klaar bent voor een samenwoonscenario, dan kan het een huisgenootjesding zijn. Je mag je eigen kamer hebben, je eigen badkamer. Je mag zelfs je naam op je eigen boodschappen zetten als je dat wilt, en ik jat ze alleen als ik boos op je ben.’

Ik kon er niets aan doen dat ik in de lach schoot, maar al snel was ik op mijn hoede. Hij was wel erg vasthoudend. ‘Waarom?’

Toen hij aarzelde, wist ik dat mijn vermoedens klopten. ‘Wat hou je voor me achter?’

Hij zuchtte. ‘Ik maak me zorgen om jou in Vivians huis.’

Ik lachte. ‘Waarom in hemelsnaam?’ Wat een belachelijk idee. ‘Vivian en haar vaders zijn gek op me. Ze zijn zo blij dat ik kom. Ik ben daar veel beter af dan bij mijn vader thuis.’

Brian keek me ernstig aan. ‘Ik maak me geen zorgen om Vivians familie. Het gaat om de beveiliging van haar appartement.’

Vivian woonde in een appartementencomplex in West Hollywood. Het was in de jaren zestig gebouwd, in die typische LA-stijl naar het voorbeeld van een motel met twee verdiepingen. Het complex had maar acht appartementen: vier beneden en vier boven. De voordeur van elk appartement zat aan de buitenkant. Het complex had zelfs geen parkeerplaats, laat staan een hek.

Ik fronste. ‘Haar appartementengebouw heeft helemaal geen beveiliging. Behalve als je het nachtslot op haar voordeur meetelt.’

Brians grimmige blik vertelde me: dat is dus het hele punt.

Ik glimlachte toen ik besepte waar hij zich zorgen om maakte. ‘Het is geen slechte buurt. Het is dan wel geen Hollywood Hills, maar Glen en Steffan hebben mijn vader verzekerd dat het volkomen veilig is. Ze hebben nog nooit problemen gehad. Vivian vertelde dat het een geweldige buurt is en ze is gek op haar burens.’

Brian zuchtte. ‘Ik twijfel er niet aan dat het een geweldige plek is voor Vivian en haar vaders, Ella, maar jij bent nu anders.’

‘Hoe bedoel je?’

Brian wreef met zijn hand over zijn gezicht en pakte toen de mijne. Hij bracht mijn hand naar zijn lippen en schonk me een gekwelde, geforceerde glimlach. ‘Ik heb je al verteld dat er een

prijkaartje hangt aan daten met mij. Het zal niet lang duren voordat de media doorhebben dat je verhuisd bent en ze zullen er nog sneller achter komen waarnaartoe. Je hebt straks geen privacy bij Vivian. Je zult de hele tijd door iedereen gestalkt worden, van paparazzi tot fans tot toeristen.'

'Ach, kom op, het nieuwe is er straks wel af. Zo erg zal het heus niet zijn.'

Brian vlocht onze vingers ineen en liet onze handen op zijn schoot vallen, maar hij beantwoordde mijn glimlach niet. 'Je begrijpt het niet. Zo'n hype die om celebrity's hangt, zoals bij mij, gaat niet over. Het afgelopen jaar heb ik gedoe gehad met geobsedeerde fans. Veel gedoe. Ik moest een paar keer een contactverbod aanvragen. Verschillende mensen hebben geprobeerd bij mij thuis in te breken. Daarom ben ik verhuisd naar waar ik nu woon. De beveiliging is het nieuwste van het nieuwste.'

'Wauw. Hebben ze echt geprobeerd in te breken?'

Brian had een sombere uitdrukking op zijn gezicht. 'Ik ben hartstikke beroemd, Ella. Fans zien celebrity's niet als echte mensen. Ze zullen je privacy en je persoonlijke grenzen niet respecteren. Ik wil niet dat je daar in je eentje mee moet dealen.'

Ik dacht nog eens goed na over de beslissing om bij Vivian te gaan wonen. Ik leunde naar achteren en staarde door de voorruit naar de poort van mijn vaders huis. Ik had omheinde woningen altijd patserig gevonden, iets voor rijke mensen die zich belangrijk voelden. Ik had er nooit bij stilgestaan dat sommigen de beveiliging nodig hadden. En de privacy.

Maar bij Brian intrekken? Dat was een enorme stap. Tuurlijk, hij zei dat we als huisgenootjes met elkaar om konden gaan, maar zouden we dat echt kunnen? Ik was daar niet zo zeker van. En ik was gewoon nog niet klaar om te gaan samenwonen. Nog lang niet.

‘Ik snap wat je zegt, en het is ontzettend attent van je. Het is lief dat je zo bezorgd om me bent, maar ik denk niet dat het nodig is om bij jou in te trekken.’

Toen Brian fronste bleef ik praten, zodat hij niet tegen me in kon gaan. ‘Het is nu gewoon een gekkenhuis omdat we zo’n compleet drama hebben gecreëerd met dat hele Cinderella-gedoe. Ik weet zeker dat het binnenkort wel overwaait. Met nieuwjaarsdag zijn we oud nieuws.’

Brian speurde mijn gezicht af. Ik zag de teleurstelling in zijn blik en probeerde me daar niet door te laten beïnvloeden. Ik kon zijn aanbod niet aannemen. Niet als ik afging op de benauwdheid die ik nu voelde. Ik probeerde te verbergen dat ik in paniek was. Ik hield van hem, maar ik werd doodsbang van de gedachte met hem te gaan samenwonen. Maar het was ook waanzinnig verleidelijk. En misschien was dat wel juist zo angstaanjagend. Het was te veel, te snel.

Brian legde zich er voor nu bij neer en liet zijn raam eindelijk zakken om de beveiligingscode van de poort in te toetsen. Terwijl hij op de knopjes drukte, flitste er een fel licht en sprong er een donkere gedaante achter de bomen vandaan.

Brian zei natuurlijk niets tegen die vent. Hij had me altijd aangeraden hetzelfde te doen, maar ik was daar niet zo goed in. ‘Serieus?’ vroeg ik, en ik leunde om Brian heen om de man woedend aan te kijken. Hij ging gewoon door en ik werd verblind door zijn flitslicht. ‘Heb je nou echt niets beters te doen dan om één uur ’s nachts rond mijn huis te hangen in de hoop dat je een foto van ons kunt maken?’

‘Ella, laat maar.’ Brian klonk vermoeid en ik wist dat het niet door het late tijdstip kwam.

Ik kon de man daarbuiten niet zien, maar ik kon me zijn glatte grijns wel voorstellen toen hij lachend zei: ‘Ben jij gek? Brian Oliver die z’n vriendin op tijd naar huis moet brengen?’

Dat is voerpaginanieuws. Jij gaat me vannacht een flinke som geld opleveren, schatje.’

Die kerel deed zo neerbuigend dat ik in de verleiding kwam de auto uit te springen en zijn camera kapot te gooien. ‘Ik wil zélf graag op tijd thuisgebracht worden, dat je ’t even weet.’

‘Ella...’

‘Mijn vader maakt zich zorgen om me, dus zolang ik onder zijn dak woon, zorg ik ervoor dat ik op een redelijk tijdstip thuis ben.’

‘Ella...’

‘Ik ben geen kind meer.’

Oké, misschien deed de opmerking van die vent pijn omdat hij een gevoelige snaar raakte. Ik had al mijn wettelijke rechten als volwassene nu misschien wel teruggekregen, maar ik vond het verschrikkelijk dat ik ze het afgelopen jaar kwijt was geweest. En ik vond het nog erger dat de hele wereld het wist.

Die eerste avond dat Brian me naar huis bracht, na de première van *The Druid Prince*, lukte het een stel zeer gehaai-de paparazzi om ons te volgen naar mijn huis en werd mijn identiteit ontdekt. Slechts een paar uur later deden de kranten uitgebreid verslag over mijn ongeluk, mijn beperkingen, het verlies van mijn moeder en mijn kwetsbare geestelijke gezondheid. Dat voogdijgedoe met mijn vader vanwege mijn poging tot zelfmoord was ook aan het licht gekomen.

Brian liet zijn raam omhoogkomen, reed door de poort en keek ondertussen in zijn achteruitkijkspiegel of de fotograaf wel buiten het terrein bleef. Zo gauw zijn raam dicht was, ramde ik mijn hoofd tegen de hoofdsteun en kreunde. ‘Die vent deed zo lullig om ons op stang te jagen. Ik baal ervan dat dat gelukt is.’

Brian kneep in mijn hand. ‘Er is oefening voor nodig om te leren hoe je ze kunt negeren.’

‘Weet ik. Het is gewoon gênant. Ik bedoel, die vent heeft

gelijk. Ik moet gewoon op tijd thuis zijn.'

'Klopt. Maar jij had ook gelijk. Je doet het uit respect voor je vader, wat ik meer dan bewonderenswaardig vind.'

'Ja, nou. Ik betwijfel of dat stukje informatie zijn krantenkop haalt.'

'Wat kan jou zijn krantenkop nou schelen? Jij kent de waarheid. Ik ken de waarheid. Je vader kent de waarheid.'

Ik ademde gefrustreerd uit en probeerde mijn woede los te laten. Enkel mijn trots was gekwetst, en die deed alleen pijn als ik dat toeliet. 'Je hebt gelijk. Sorry. Ik raak er wel aan gewend.'

Brian schonk me een verontschuldigende glimlach. 'Heb ik al verteld hoe dankbaar ik ben dat jij voor mij bereid bent hiermee te dealen?'

Ik keek hem spottend aan. 'Alsof je me een keus liet. Heb je enig idee wat er gebeurd zou zijn als Brian Olivers persoonlijke Cinderella níét was komen opdagen om het glazen muiltje op te eisen, of in ons geval een paar handschoenen en een gesig-neerd boek?'

'Dat was beslist een achterbakse zet.' Hij grinnikte. 'Ik heb er geen spijt van. Zonder jou was het leven onverteerbaar, dus moest ik mijn overwinning veiligstellen.'

Ik snoof en nadat ik gecontroleerd had of de poort achter ons helemaal dicht was, deed ik mijn portier open. Brian sprong uit de auto en liep eromheen om mij te helpen. Ik wuifde hem weg. 'Het is al goed. Ik red het wel.'

'Ella –'

'Je mag me ijdel noemen, maar mijn ego heeft vanavond al genoeg deuken opgelopen. Laat me op z'n minst zelf gaan staan.'

Hij stapte achteruit, zonder beledigd te zijn dat ik mopperde over zijn aangeboden hulp. Hij kende me te goed. Hoofdschuddend glimlachte hij naar me, terwijl ik langzaam de auto uit kwam. 'Eigenwijze dame.'

‘En dat is maar goed ook, anders moest je me nu helpen met m’n rolstoel.’

‘Weet ik.’ Als een echte heer deed Brian de auto dicht en liep hij met me mee naar de voordeur. ‘Ik vind het geweldig hoe jij tot het uiterste gaat om sterker te worden. Maar het kwetst mijn mannelijk ego als ik mijn dame in nood niet mag redden.’

Hij plaagde me natuurlijk, maar mijn hart smolt evengoed een beetje. ‘Je hebt me al meer dan genoeg gered,’ zei ik toen we bij de veranda kwamen. ‘Je bent mijn sprookjesprins. Letterlijk, prins Cinder.’

Brians grijsde onnozel en stapte naar achteren om een hoffelijke buiging te maken. Ik twijfelde er niet aan dat die echt was; dat had hij ongetwijfeld geleerd ter voorbereiding op zijn rol als de geliefde druïdenprins. ‘*Milady*,’ mompelde hij, waarna hij vanuit zijn middel boog en zijn lippen naar mijn hand bracht. ‘Schone priesteres, ik wens u een goedenacht.’

Ik kon een giechel niet onderdrukken. Ik vond het geweldig als zijn innerlijke fantasy-nerd naar boven kwam. Het was zo ontzettend suf, maar hij was wel mijn sufferd. Ik maakte een reverence zo goed als mijn lichaam het toeliet. ‘Insgelijks, Uwe Hoogheid.’

Brian liet mijn hand los en zijn arm gleed om mijn middel om me tegen zich aan te trekken. ‘Naar de hel met die beleefdheidsvormen van de Oude Wereld. Als je weigert bij me in te trekken, heb ik een echte kus nodig om me door deze scheiding heen te slepen.’

Lachend sloeg ik mijn armen om zijn nek. ‘Wie ben ik om een prins af te wijzen?’

‘Als de machtige, mysterieuze priesteres ben jij de enige die me om wat voor reden dan ook mag afwijzen, maar ik raad het je niet aan. Ik word nogal chagrijnig als ik m’n zin niet krijg.’

‘Hmm. Dat komt doordat je een celebrity bent. Jullie zijn

een behoorlijk verwend stelletje, hoor.’

Brian grinnikte en trok me nog wat dichter tegen zich aan. Zijn handen gleden langs mijn rug op en neer, alsof hij voor altijd wilde onthouden hoe ik aanvoelde voordat hij me moest loslaten. ‘Ja,’ beaamde hij schaamteloos. ‘Inderdaad, behoorlijk verwend. En egocentrisch. En we vragen veel aandacht. Ik ben bang dat ik een verschrikkelijk lastig vriendje ga worden. Weet je zeker dat je het wel aankunt?’

Ik deed alsof ik erover na moest denken. ‘Het zal zwaar worden, maar je rijdt in een Ferrari, dus...’

‘Aha. Dus je houdt van me om m’n auto.’

Grijnzend keek ik achterom naar de prachtige Italiaanse bolide die Brian zijn Precious noemde. Hij was opzichtig, maar ik kon niet ontkennen dat het een feest was om erin te rijden. ‘Het gaat inderdaad om de auto.’

‘En de waarheid komt eindelijk boven tafel.’ Brian schudde zijn hoofd en keek me daarna aan met een nieuwe blik die moeilijk te duiden was. ‘Zeg dat nog eens.’

Eindelijk begreep ik die blik. Het was liefde. Regelrechte liefde. De man die voor me stond, met zijn armen om me heen, was tot over zijn oren verliefd op me. Waar had ik in hemelsnaam deze mazzel aan verdiend?

Zuchtend probeerde ik mijn glimlach te verbergen. Ik slaagde er echter maar half in en kon zijn verzoek niet weigeren. ‘Auto,’ herhaalde ik, met een lekker aangedikt Bostons accent.

Brians gezicht straalde van verrukking. ‘Je bent zó cute.’

Ik rolde net met mijn ogen toen Brian mijn mond eindelijk met de zijne veroverde. Zodra we samensmolten vergat ik alles om me heen. Ik kon alleen nog maar aan hem denken. Ik kon geen genoeg krijgen van de aanraking van zijn lippen, de munt-smaak van zijn mond, of hoe hij me van top tot teen liet tintelen en hoe ik licht in het hoofd werd omdat hij me de adem benam.

Een enkele aanraking was genoeg om diep vanbinnen een vuur te ontsteken en van slechts één blik werden mijn knieën slap. Zoenen met hem was magisch.

Ik had ongeveer hetzelfde effect op hem, want toen hij me eindelijk losliet, hijgde hij en was de blik in zijn ogen koortsachtig.

‘Denk je dat je daar de nacht mee doorkomt?’ vroeg ik plaagend.

Brian zoog een grote teug lucht naar binnen en likte langs zijn lippen voordat hij antwoord gaf. Hij keek alsof hij me terug naar zijn auto wilde slepen en me voor altijd wilde houden. Als hij dat had geprobeerd, weet ik niet of ik hem zou hebben tegengehouden. Maar hij bleef een echte heer en zette een stapje achteruit. ‘Schrik niet als ik met zonsopgang weer op kom dagen.’

‘Als je het maar laat. Deze Cinderella heeft haar schoonheids-slaapje heel hard nodig.’

‘Goed dan. Na je examens.’ Brian zuchtte en boog naar me toe voor een laatste kus. Die was zacht en vluchtig. Een kuise afscheidskus. Het ideale afscheid. ‘Welterusten, Ella. Ik hou van je.’

Ik deed stilletjes de voordeur open en draaide me glimlachend om naar Brian. ‘Ik hou ook van jou. Ik bel je morgen.’

Brian sprong van de veranda af en liep langzaam terug naar zijn auto. ‘Ik mis je nu al.’

‘Tot ziens, sukkel.’

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *Cinder & Ella #2 – Happily Ever After*

Verschenen bij Bluefields Creative by arrangement with Bookcase Literary Agency

© 2017 Kelly Oram

Voor deze uitgave:

© 2021 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Marjolijn Huiberts

Omslagafbeelding: FinePic / Shutterstock

Omslagontwerp: ZERO Werbeagentur München / Zeno

Grafische verzorging: Crius Group

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 5614 4 (e-book 978 90 261 5615 1)

NUR 284, 285